

[Skatteministeren]

fordring), er udgangspunktet, at der skal betales afgift efter lovens almindelige regler, dvs. at hyrevognen bliver vurderet, og at der betales normal registreringsafgift på grundlag af denne værdiansættelse.

Hvis køretøjet har kørt mindst 3 år og mindst 210.000 km eller mindst 2 år og mindst 250.000 km som hyrevogn, skal der dog ikke betales afgift, selv om hyrevognen bruges som almindelig personbil. Hyrevognen er frikørt.

Frikørsel af hyrevogne forudsætter, at der har været betalt registreringsafgift i Danmark. Der er tale om frikørsel for en dansk afgift, hvorfor frikørslen skal foregå som dansk indregistreret hyrevogn. En bil, der har kørt i Tyskland, opfylder altså ikke disse betingelser.

Hyrevognmanden skal dokumentere, at betingelserne for frikørsel er opfyldt. Der skal således fremlægges dokumentation for køretøjets anvendelse som hyrevogn. Dette sker i form af dagligt førte trafikbøger.

Jeg kan oplyse, at de statslige told- og skattemyndigheder som led i administrationen og kontrollen med frikørselsordningen ved ejerskifte af danske hyrevogne altid anfører antal kørte km og periode på køretøjets toldattest.

Der skal betales afgift af importerede brugte biler på grundlag af en vurdering af bilens markedspris her i landet indbefattet moms, men uden registreringsafgift, i den stand, hvori den skal registreres.

Der kan naturligvis også blive tale om, at der skal betales nedsat afgift af en importeret bil, som anvendes som hyrevogn. En sådan bil kan også frikøres, men både perioden på to eller tre år og antallet af km på 250.000 eller 210.000 skal regnes fra det tidspunkt, der er betalt afgift med 20 pct. i Danmark.

Disse bestemmelser kan på ingen måde anses for en handelshindring for salg af biler over den danske grænse.

Spm. nr. S 128

Til *industriministeren* (10/11 92) af:

Duetoft (CD):

»Finder ministeren det i overensstemmelse med EF's regler, at Københavns Kommune i sin rekommandationsliste til lægerne om valg af lægemiddelpræparater skriver, at valg af præparat er sket bl.a. under hensyntagen til dansk eller udenlandsk præparat, således at

man ved ens præparater fra flere lande har valgt danske?«

Begrundelse

En køb dansk-klausul er adskillige gange blevet fastslået som ulovlig i forhold til EF's regler. Nu vælger en offentlig myndighed at indbygge en national forskelsbehandling i de grundlæggende vurderinger, der ligger bag valg af præparat. Hvis en sådan beslutning bliver kendt i andre EF-lande, vil det have en uhyre skadelig virkning på dansk eksport. Man kan da frygte, at andre lande på lignende måde vil favorisere egne produkter. En klausul om, at man, hvis en række andre faktorer er ens, skal købe dansk, må skabe uro i andre lande. Hvornår vil vi i Danmark synes, at to præparater er ens, og dermed bruge det danske? De øvrige EF-lande kan frygte, at sådanne regler er til for at beskytte dansk erhvervsliv og dermed vil være i strid med det indre marked. Det er derfor vigtigt, at ministeren allerede nu markerer, at en sådan vurdering ikke er EF-lovlig, således at man ikke rundt om i amterne træffer EF-stridige afgørelser i forbindelse med udarbejdelse af lister. Se anmeldelse fra Ugeskrift for Læger 154/40, 28. september 1992.

Svar (27/11 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

I rekommandationslistens forord skrives bl.a.:

»Til grund for udvælgelsen ligger først og fremmest faglige årsager, idet alene disse ofte vil kunne føre til et valg af et lægemiddelstof.

Dernæst er der lagt vægt på sortimentsbredde og pris pr. behandlingsdøgn eller behandling.

Endelig er der, hvis alt andet er lige, sorteret på dansk/udenlandsk oprindelse og på original/kopi.

I enkelte tilfælde er der taget hensyn til kosmetiske årsager.«

Til brug for besvarelsen er der indhentet en udtalelse fra Sundhedsministeriet, der oplyser:

»at lovgivningens regler om lægemidler har til hovedformål at sikre, at markedsførte lægemidler har den fornødne kvalitet, sikkerhed og effektivitet.